ANUL VII. - No. 6
15 Ianuarie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

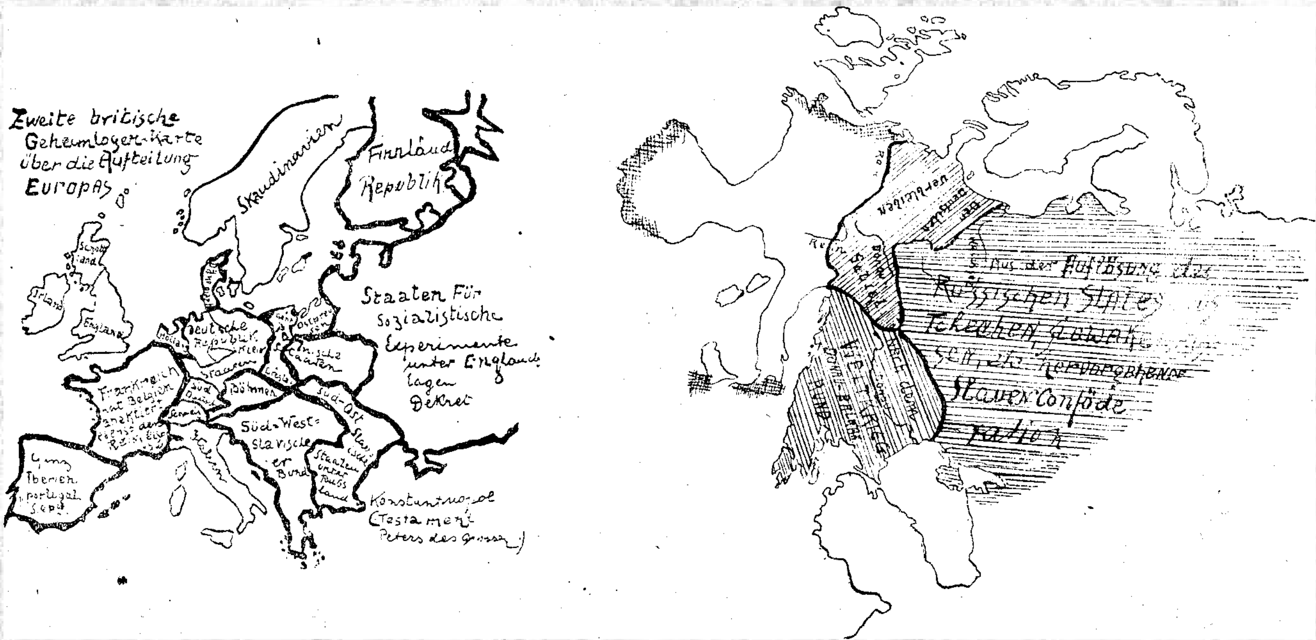
TIPOGRAFIA „A R D E A L U L"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

Masoneria desfiinţează România

Redăm după hărţile autentice: două clişee ce dovedesc proectele criminale ale Masoneriei internaţionale, în care, e înglobată şi Masoneria pseudo-naţională din România şi prin care, se dovedesc urzelile Masoneriei — de a desfiinţa şi România şi Ungaria şi a le îngloba în confederaţia Slavică sovietică de nord şi de sud.

Hărţile avem să le mulţumim serviciului de informaţie a le Frăţiei de Cruce din ţara Moţilor.

Ii mulţumim în numele cauzei Naţionale integrale de serviciu şi vom reveni cu detailate comentări.

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ.

ANUL VII. — Nr. 6 Cluj, 15 Ianuarie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Doctrina Naţionalistă Creştină

Naţionalismul este o doctrină, care se întemeiază pe faptul văzut de toată lumea că omenirea *se alcătueşte din naţii deosebite, cultivând fiecare un pământ anumit.*

„Umanitatea“, în afară de naţii, nu există, decât ca o închipuire a minţii.

Istoria, la rândul ei, ne arată că omenirea nu a existat niciodată decât prin naţii, a căror naţionalitate este puterea naturală, creiatoare a civilizaţiei umane.

Legea naţionalităţii este expresia acestei puteri a naturei: ea domină umanitatea, făcând-o să existe prin naţii şi ca ele să-şi îndeplinească destinele lor, prin cultura lor naţională, desvoltând însuşirile proprii.

Naţiile pornesc dela cultura pământului şi se împart treptat în trei clase: clasa producătoare sau rurală, clasa mijlocitoare, sau de mijloc, şi clasa conducătoare sau dirigentă.

Clasele se formează prin împărţirea firească a muncii sociale, stăpânită de legea naturală a economiei puterilor. Fiecare clasă se împarte, la rândul ei în categorii de specialişti, prin care clasa îşi îndeplineşte funcţia ei.

Clasa producătoare: în deosebi ţărănimea, produce materia primă, care serveşte hranei şi fabricaţiunei tuturor lucrurilor de folosinţă obştească.

Clasa mijlocitoare: sau de mijloc, a meseriaşilor, industriaşilor şi comercianţilor, mijloceşte între producţie şi consumaţie, fabricând din materia primă obiecte utile şi punându-le în vânzare ca mărfuri.

Clasa conducătoare: sau dirigentă, a cărturarilor, cercetează legile naturii şi ale societăţii şi învaţă pe toţi cum să producă şi să trăiască mai bine. Ea este constituită din *învăţaţi*, în toate ramurile, cercetători, învăţători, profesori, preoţi; *technicieni*, ingineri, judecători, avocaţi, medici, ofiţeri; *întreprinzători*, fruntaşi ai economiei naţionale; *artişti*, literaţi, muzicanţi, pictori, arhitecţi, fruntaşi ai culturii, şi *conducători politici.* Aceştia toţi, pe lângă talent, trebue să fie înzestraţi cu întinse cunoştinţi, care cer muncă, timp şi pricepere, pentru a le agonisi, dar fără de cari ei nu-şi pot îndeplini menirea lor înaltă, de a conduce pe ceilalţi, cari toţi au nevoie de luminile lor.

Clasele sunt, aşadar, organele naţiei, care trăieşte, ca orice fiinţă, prin conlucrarea organelor sale.

Armonia claselor: rezultă din necesitatea muncii comune, îndeplinind fiecare clasă o parte utilă a acestei munci, din care toţi trăiesc, mai bine decât dacă nu ar exista clase, şi fiecare individ şi-ar îndestula direct toate trebuinţele lui.

Clasele sunt treptele de desvoltare ale aceleiaş naţii: care se ridică necontenit din clasa rurală, în clasa de mijloc şi în clasa dirigentă. Aceasta este rezultatul unei întreite selecţii a celor mai buni. Intre clase, aşa dar, duşmănie nu poate fi.

Lupta de clasă: când intervine în sânul unei societăţi, este o boală primejdioasă, care duce naţia la peire, zădărnicind orice muncă utilă a tuturor.

Propovăduirea „luptei de clasă“: este o crimă, învrăjbind pe producători, şi făcând să le lipsească concursul luminat al clasei dirigente, a cărturarilor, cum s'a făcut de către bolşevicii jidani în Rusia, care din cauza aceasta, se sbate astăzi în ghiarele anarhiei şi foametei.

Statul: este puterea organizată a naţiei, având ca cea mai înaltă misiune, de a menţinea armonia dintre clasele ei, prin satisfacerea intereselor fiecăreia, în raport cu munca utilă pe care o face, şi cu pregătirea ce i se cere pentru a o îndeplini.

Democraţia: este cârmuirea de sine a naţiei, făcând ca cei mai aleşi din rândurile ei să se ridice, prin muncă şi capacitate, la conducerea intereselor obşteşti, supuse controlului public.

Baza: şi dreptul de existenţă a naţiilor, aşadar este munca pământului naţional.

Scopul: pentru care naţiile există, este creiarea propriei lor culturi naţionale, care este baza oricărei culturi omeneşti.

Condiţia culturei: este desvoltarea progresivă şi armonia claselor naţionale, îndeplinind fiecare funcţia sa.

De aceea naţionaliştii, oriunde, sunt adversarii hotărâţi a Jidanilor, a căror existenţă nefirească este negaţia doctrinei naţionaliste şi creştine prin călcarea flagrantă a legii naţionalităţii şi umanităţii.

Doctrina creştină, în care se rezumă legea umanităţii, se bazează pe „ordinul nou“ al lui Isus, care a zis:

„Ioan, 13—34. Ordin nou dau vouă: Ca să vă „iubiţi unul pre altul, precum eu v'am iubit, ca şi voi „să vă iubiţi unul pe altul. Intr'aceasta vor cunoaşte „toţi că sunteţi discipoli ai mei, de veţi avea dragoste „între voi".

Doctrina jidănească, se bazează pe ordinul vechiu, rezultând din dogma „legământului" încheiat de Dumnezeul lor Iehova, cu Jidanii ca „popor ales"„ ca să-i fie lui „popor sfânt" (am codeş), stăpânind pământul întreg, cu uciderea celorlalte neamuri, despre care se zice în legea lor, Tora:

„*Deuteronomul* 7—2. Şi va da pre ei Domnul „Dumnezeul tău în mânele tale, şi-i va bate pre ei, „cu ucidere să-i ucizi pre ei, şi să nu faci cu ei legă„tură, nici să-ţi fie milă de ei....

„Că popor sfânt (am codeş) eşti tu lui Iehova, „Dumnezeul tău....

„16. Şi vei mânca toate neamurile, pre cari Dom„nul Dumnezeul tău le va da ţie...."

Pe jidăneşte:

We ahalta eth kol haamim aşer Iahu Eloheha nothen lach.

Această poruncă, *de a mânca toate neamurile,* este generală şi nu se referă numai, cum s'a zis, la popoarele din Canaan. Textul Torei, în altă parte, este şi mai lămurit în această privinţă, arătând — sub titlul caracteristic „Legile Răsboiului" — cum trebue să procedeze Jidanii oricând, faţă de toate popoarele, nu numai faţă de acelea de-atunci (Deuteronomul):

„20—10. Când te vei apropia de o cetate, ca să „te lupţi contar ei, să o chemi la pace. Şi va fi dacă-ţi „va da răspuns de pace, şi ţi se va deschide, atunci „tot poporul ce este întrânsa să-ţi fie tributar şi să „servească ţie. Şi dacă ea nu va face cu tine pace.... „să o împresuri. Şi dacă Iehova, Dumnezeul tău, ţi-o „va da în mâni, să treci prin ascuţişul sabiei toată „partea bărbătească din ea. Decât numai pre femei şi „pre copii şi vitele, şi veri ce va mai fi în acea cetate, „toată prada, ei, răpeşte-le pentru tine, şi mănâncă „prada dela neamicii tăi, pe care Iehova Dumnezeul „tău a dat-o ţie".

„15. *Aşa să faci tuturor cetăţilor, cari sunt de„parte de tine foarte, cari nu sunt dintre cetăţile a„cestor popoare de-aicea".*

Scopul, conform cu doctrina judaismului, este ca Jidanii, ca „popor sfânt" (am codeş), să stăpânească pământul întreg, pentru ca printrânşii să se sfinţească Iehova: stârpind celelalte naţii, *goim,* cari nu i se închină.

Din cauza acestei dogme fundamentale a religiei lor, pe care Rabinii lor le-o impun şi dela care nu se poate abate: Jidanii calcă *legea naţionalităţii* — care cere ca fiecare naţie să cultive un pământ anumit.

Jidanii sunt o naţie fără pământ — trăind ca *paraziţi,* din exploatarea muncii productive şi în paguba claselor şi a culturii tuturor naţiilor, împiedecând desvoltarea lor.

De aceea îi vedem pe Jidani amestecaţi pretutindeni în toate acţiunile ruinătoare ale societăţilor, în care se vâră: ca factori ai corupţiei, ai speculei necinstite, ai turburărilor circulaţiunii monetare, ai mişcărilor subversive împotriva Statului, anarhişti, comunişti, bolşevici, servindu-se de toate mijloacele, ca să îndeplinească prescripţiunile religiei lor, exclusiviste şi duşmane neamurilor.

Existenţa nefirească a Jidanilor este astfel o primejdie permanentă pentru civilizaţia umană, întrucât ei sunt un element de desorganizare şi de nimicire a naţiilor cari o produc.

Rusia şi Ungaria, nimicite de dânşii, sunt fioroase exemple ale acţiunei acestor paraziţi periculoşi.

„Antisemitismul", cum i se zice — care s'a întins pretutindeni — nu este decât naţionalism: expresie a mişcării de apărare a tuturor naţiilor, împotriva parazitismului universal jidănesc.

Creştinismul este baza antisemitismului, întrucât afirmă îndreptăţirea de o potrivă a naţiilor, pe care iudaismul o neagă prin dogma cu „poporul ales". E o luptă între două principii cari se exclud. Civilizaţia depinde aşadar de triumful creştinismului.

Noi urmăm învăţătura Domnului nostru Isus Hristos, care a zis Jidanilor (Evang. dela Ioan):

„8. 44. Voi din tatăl vostru diabolul sunteţi şi „poftele tatălui vostru voiţi să faceţi".

Eliminarea Jidanilor, — punând capăt parazitismului lor, — este o condiţie neapărată a culturei umane, şi a păcii universale, aşa precum o cere învăţătura lui Hristos.

*

Naţia Românească, — dintre toate naţiile cea mai înăduşită de Jidani — are mai ales datoria să-şi apere cultura sa naţională şi creştină, primejduită de dânşii, în marginile pământului ei.

In România, Românii au creiat întreaga cultură apărând pământul acesta cu vieţile lor.

In România, Românii produc toate bogăţiile prin munca acestui pământ.

In România, Românii au dar dreptul să se bucure, în întregime, de roadele acestei munci productive.

Aceasta nu este cu putinţă decât dacă Românii vor alcătui toate clasele naţiei lor româneşti, având în mânile lor — pe lângă munca pământului — meseriile, industria, comerţul, profesiunile libere, funcţiile publice, oraşele ca centre ale culturii naţionale şi mai cu deosebire cârmuirea superioară a Statului, care nu poate fi decât un Stat naţional, românesc şi creştin.

ROMÂNIA ESTE A ROMÂNILOR.

In această privinţă, iată în ce fel afirmam dreptul exclusiv al naţiei româneşti asupra teritoriului ei, în cuvântarea mea dela consfătuirea de constituire a partidului naţionalist-democrat, la 23 Aprilie 1910,

în București (*Consfătuire*. Vălenii-de-Munte, 1910, pag. 19):

„Doctrina naționalistă zice că națiile sunt individualități creiatoare de cultură; că aceste individualități creiatoare de cultură se compun din anume organe, cari sunt clasele sociale; că, pentru dezvoltarea unei nații ca individualitate creiatoare de cultură, se cere ca ea să fie pe deplin stăpână pe teritoriul pe care este cu drepturi istorice așezată.

„*Nația românească are drepturi istorice asupra României.*

„România este baza de existență a nației românești. Ca individualitate creiatoare de cultură, nația românească trebue să existe în deplinătatea organelor sale. Și, dacă se întâmplă că asupra teritoriului nostru să năvălească elemente străine în prea mare număr, încât să atingă constituirea organică a nației românești, naționalismul ne învață că trebue să se dea o luptă strașnică pentru eliminarea elementului străin care periclitează existența neamului.

„Clasa fundamentală a oricării nații este clasa rurală. Clasa rurală este clasa muncitoare de pământ, a muncii pozitive, care produce aproape întreaga cantitate a mijloacelor de existență pentru întreținerea tuturor celorlalte elemente.

Este natural, prin urmare, ca aceea clasă rurală să aibă drept clasă corespunzătoare o clasă de mijloc, formată de elementele ei, și e tot așa de natural ca și clasei de mijloc naționale să-i corespundă o clasă conducătoare națională, chemată să realizeze idealul național al întregei națiuni.

„Prin urmare, nu se poate admite altfel decât că, dacă țăranii sunt țărani români, ca și târgoveții să fie târgoveți români, iar clasa conducătoare, o clasă conducătoare românească. Nu putem noi admite să se întrepună între clasa rurală muncitoare, care aspiră să conducă ea insăși, prin elementele cari se ridică din adâncimile ei, destinele sale, să se întrepună, zic, o clasă de venetici, cari nu sunt nici de acelaș sânge, nici de aceeaș credință cu noi, pentru ca să izoleze clasa conducătoare de clasa muncitorilor rurali și să ajungă a constitui cândva ei clasa conducătoare a nației românești".

Amintind aici cele spuse de mine, în teorie, cu șaptesprezece ani mai în urmă, la 1910, ajungem la următoarea concluzie practică, riguroasă:

Jidanii, ca nație deosebită, precum sunt și înțelegem să se păstreze, fără amestec cu noi, nu pot sub nici o formă să conlucreze cu nația românească.

In clasa rurală: introducerea Jidanilor ar însemna că pământul să treacă în mânile lor, cu înlăturarea sau exploatarea de către Jidani, a țăranilor noștri.

In clasa de mijloc: introducerea Jidanilor însemnează excluderea Românilor din comerț și industrie cu concentrarea avuțiilor în mâni jidănești, cum se vede acum, prin orașele noastre înstrăinate.

In clasa conducătoare: introducerea Jidanilor ar fi să li se încredințeze lor conducerea nației românești, făcându-i stăpâni pe destinele ei, cu robia Românilor.

Aceasta nu se poate!

Prin stăruința noastră, prin munca noastră, prin energia noastră organică: parazitismul jidănesc trebue scos din mijlocul nostru, pe cât mai curând.

Și fiindcă Jidanii nu se vor duce de bună voe din România, unde trăesc, ca paraziți, foarte bine, *ei trebue siliți*, prin orice mijloace legale *să plece* — ca să-și îndeplinească destinele lor aiurea, unde va fi, muncind și ei un pământ al lor ca toate popoarele.

A trezi, așadar, energia Românilor, a apăra drepturile muncii românești, în România, a tuturor claselor deopotrivă, a organiza *apărarea națională creștină*, contra Jidanilor, ca Românii să fie stăpâni pe pământul, pe industria, pe comerțul, pe avuțiile, pe orașele, pe cultura și pe destinele lor: aceasta este concluzia firească *a doctrinei naționaliste creștine*.

Această doctrină a fost numită de unii „*Cuzism*".

Imi iau întreaga răspundere. Cuzismul se deosebește în adevăr, de așa numitul „antisemitism", nu numai prin o sistematizare specială a doctrinei — bazată pe *definiția nației ca organism*, cu cele trei clase, care trebue să fie naționale; pe *legea poporației*, în virtutea căreia pe acelaș teritoriu nu se poate desvolta decât o singură nație; și pe *creștinism*, dovedit ca doctrina de luptă, anume împotriva Iudaismului parazitar — ci și prin *principiul activ*, care îl caracterizează, de realizare imediată, necesară și posibilă, completă, a concluziilor lui teoretice.

„Cuzismul" nu este o lamentare, ci o acțiune.

In această privință iată ce spune organul Jidănimei din Bucovina, „Ostjüdische Zeitung", de Vineri 24 Decembrie 1926 (19 Tebeth 5687), sub titlul lămuritor „*Cuzismus und Antisemitismus*":

„Cuzismul și Antisemitismul sunt în ființa lor „asemănătoare, dar în efectele lor imediate două „lucruri cu, totul diferite. Cuzismul este antisemitismul faptei imediate (der unmittelbaren Tat). El „năzuește, fie pe cale violentă, fie pe cale legală la „expulzarea sau luarea drepturilor Jidanilor. Aceasta, după părerea noastră nu o va realiza nici odată. — Antisemitismul, din contră, este o boală înceată (eine schleichende Krankheit), care cuprinde „cercuri tot mai largi."

Din această definiție a Jidanilor, vom reținea pentru „*Cuzism*", caracterizarea în trei cuvinte, că el este anume: „antisemitismul faptei imediate". Asa dar, cum am zice: *antisemitism activ, efectiv, integral* — ca urmare logică, a „boalei încete", care cuprinde cercuri tot mai largi, după cum recunosc Jidanii ei singuri.

Pe doctrina aceasta, națională și creștină, „cuzistă", se bazează *Programul* „Ligii Apărării Naționale Creștine", cuprinzând măsurile practice pentru a o realiza, și a înfăptui idealul național românesc: *România a Românilor*.

PROGRAMUL
„Ligii Apărării Naţionale Creştine"

PARTEA I
Politica internă

CAP. I.
Organizarea Puterilor de Stat

Temelia solidă a organizaţiei de Stat, este respectul autorităţii şi legalităţii, solidaritatea naţională şi colaborarea armonică a puterilor de Stat, fără prepotenţa uneia asupra alteia.

De aceea vrem:

Art. 1. — Apărarea monarhiei constituţionale în frunte cu glorioasa dinastie întemeiată de Regele Carol I. din convingerea că regalitatea nu este o formă vremelnică de guvernământ, ci este cea mai bună formă de organizare de Stat şi singura corespunzătoare cu geniul şi tradiţia poporului român.

Art. 2. — Apărarea şi cimentarea solidarităţii naţionale, combaterea cu toate mijloacele constituţionale a curentelor cu caracter de luptă de clasă.

Art. 3. — Menţinerea parlamentarismului cu sistem bicameral.

Art. 4. — Crearea unui sistem administrativ pe baza principiului descentralizării şi proporţionalităţii, garantând până la comună inclusiv dreptul de conducere pentru elementul etniceşte românesc.

Reorganizarea serviciului de siguranţă, a poliţiei şi jandarmeriei asigurând pregătirea, integritatea şi buna funcţionare a acestor instituţiuni.

Art. 5. — Legiferarea şi punerea în practică a desăvârşite independenţe a magistraturii prin inamovibilitate, fără excepţii, selecţionarea prin examene serioase şi buna retribuire a magistraţilor.

Garantarea celerităţii justiţiei şi reducerea taxelor de judecată.

Modernizarea Justiţiei militare şi întroducerea de magistraţi militari cu pregătire juridică serioasă.

CAP. II.
Probleme minoritare

Punctul de plecare în soluţionarea tuturor chestiunilor minoritare este faptul, că România constitue un Stat naţional unitar.

In urma vitregiei trecutului, minorităţile conlocuitoare au o superioritate faţă de noi, care e în disproporţie supărătoare cu importanţa lor numerică în această ţară. Din acest motiv şi ca un act de dreptate pentru trecutul nostru sbuciumat se impune creiarea unui just echilibru în baza principiului proporţionalităţii. Minorităţile conlocuitoare se impart în minorităţi asimilabile, productive, şi minoritatea Jidanilor, neasamilabilă, parazitară. Cei dintâi sunt îndreptăţiţi la toată solicitudinea din partea naţiunii alcătuitoare de Stat, pentrucă ne îndrituesc a crede, că sunt, sau după un timp oarecare vor deveni cetăţeni loiali ai Statului. Jidanii însă prin religia lor, prin numărul lor mare, prin mentalitatea lor specifică, diametral opusă firii noastre arice şi creştineşti, prin lipsa totală a sentimentului patriotic, prin neîntrerupta râvnă de acaparare a tuturor bunurilor şi de dominaţiune universală cu subjugarea şi nimicirea celorlalte popoare, constitue un pericol, o problemă, care reclamă o imediată şi radicală soluţionare.

Art. 6. — Pentru minorităţile asimilabile, productive se impune:

a) Respectul limbii materne în învăţământul primar.

Educaţia în spirit naţional românesc. Limba română trebue să fie un studiu obligator în învăţământul primar.

b) Infiinţarea de şcoli medii în raport cu numărul respectivei minorităţi;

c) Sprijin pentru academiile minoritare destinate învăţământului religios.

Şcoli superioare cu alt caracter nu se admit, decât având ca limbă de propunere cea românească.

d) Românizarea evolutivă a oraşelor situate în mijlocul populaţiei româneşti.

e) Combaterea tendinţelor de a acorda autonomii administrative, judecătoreşti şi naţionale minorităţilor.

Combaterea oricărui punct între partidele politice româneşti şi minorităţile privite drept corp naţional aparte.

CAP. III.
Problema jidănească

Art. 7. — Pentru soluţionarea chestiunei jidoveşti până la eliminarea complectă a elementului jidovesc din ţară, în vederea acestei eliminări se vor lua următoarele măsuri:

a) Retragerea drepturilor politice şi înlăturarea Jidanilor dela împământenire;

b) Revocarea cu efect retroactiv a legii numelui.

c) Revizuirea tuturor încetăţenirilor şi anularea celor făcute în bază de acte false;

d) Repatriarea forţată a tuturor Jidanilor intraţi în ţară după 1 August 1914, deoarece în mod legal n'au putut obţine cetăţenia;

e) Impiedecarea expansiunei economice a elementului jidovesc prin:

1. Scoaterea Jidanilor din comunele rurale.
2. Exproprierea pământurilor ocupate de Jidani şi trecerea lor, în mânile sătenilor.
3. Anularea contractelor forestiere jidăneşti şi trecerea pădurilor în exploatarea obştiilor săteşti.
4. Exproprierea terenurilor şi industriei petrolifere jidăneşti în beneficiul statului.
5. Inlăturarea Jidanilor dela furniturile şi lucrările publice.

6. Scoaterea Jidanilor din funcţiunile publice
7. Exproprierea treptată a proprietăţii urbane jidăneşti în interesul naţionalizării oraşelor.
8. Restrângerea până la suprimare a scontului acordat de Banca Naţională a României, băncilor jidoveşti şi trecerea acestui scont băncilor şi cooperativelor româneşti.
9. *Numerus clausus*, legiferarea proporţionalităţii în toate ramurile de activitate culturală şi economică.
10. Inăsprirea codului penal în ce priveşte calificarea şi pedepsirea infracţiunilor: falşul, bancruta, excrocheria, mituirea, contrabanda, eludarea legilor de apărare economică, falşificarea articolelor alimentare, propaganda pornografică şi anarhică şi comerţul de carne vie.

CAP. IV.

Educaţia naţională

Fără, un anumit grad de cultură generală nici un popor nu poate fi factor important al civilizaţiei uhmane şi nici nu poate să-şi desăvârşească viaţa de Stat. Fără acest grad de cultură generală cele mai largi drepturi politice sunt numai un teren de exploatare pentru politiciani fără scrupule şi cea mai desăvârşită legiferare în materie economică, un vast câmp de exploatare pentru străinii hrăpăreţi.

Drept aceea vrem:

Art. 8. — Educaţia naţională, românească şi creştină care să se rezeme pe tradiţiile naţionale şi să cultive sentimentul demnităţii individuale. Scopul educaţiei să nu fie deformarea sufletului specific românesc, ci desvoltarea lui. Sarcina înfăptuirii şi susţinerii sistemului cultural şi educativ îi revine Statului în primul rând; numai elemente şi instituţii de absolută încredere din punct de vedere naţional au dreptul de a colabora la promovarea intereselor generale culturale.

Art. 9. — Infiinţarea de Case Naţionale la sate, cari să fie adevărate focare de cultură şi distracţie sănătoasă şi utilă pentru pătura ţărănească.

Art. 10. — Punerea în practică a gratuităţii învăţământului, buna retribuţie a puterilor didactice, înmulţirea internatelor, căminurilor şi cantinelor pe toate tărâmurile învăţământului.

Art. 11. — Studenţimea română (din învăţământului superior) este un factor distinct cetăţenesc în promovarea vieţii naţionale, având dreptul de a se manifesta liber în cadrele legilor.

CAP. V.

Morala publică

Cultura fără moralitate nu promovează consolidarea şi regenerarea. Trebue să respectăm legile din convingere, nu sub presiunea materială. Fără moralitate respectul legilor nu este asigurat.

Moralitatea are aceeaş însemnătate şi pe tărâmul economic, unde desfrâul ruinează ţara.

Drept aceea vrem:

Art. 12. — Formarea conştiinţei prin desvoltarea sistematică a ideei creştine, a spiritului de disciplină şi a sentimentului de datorie.

Suprimarea localurilor de pervertire a moralei publice, a literaturei şi publicaţiunilor pornografice.

Art. 13. — Legiferarea incompatibilităţii pentru deputaţi şi înalţii demnitari ai Statului, cum şi a răspunderii ministeriale efective.

Salarizarea cu lefurile dinainte de răsboiu în valută aur.

Un statut, care să garanteze stabilitatea, avansarea şi independenţa funcţionarilor publici de orice grad.

O lege a pensiilor, care să asigure traiul demn al foştilor funcţionari.

Desfiinţarea sinecurilor.

Art. 14. — Calificarea infracţiunilor săvârşite contra intereselor Statului drept acte de trădare şi sancţionarea lor cu cele mai severe pedepse.

CAP. VI.

Sănătatea Publică

Capacitatea de prestaţiune şi de evoluţiune a unei naţiuni este în funcţie şi de sănătatea fizică. In raport cu minorităţile conlocuitoare rasa românească este mai încercată de plăgile sociale, cari sunt un serios obstacol al desvoltării sale fireşti.

Din aceste motive vrem:

Art. 15. — Organizaţia unui serviciu sanitar ştiinţific şi efectiv, dând o atenţiune deosebită sănătăţii satelor.

Farmaciile vor fi exclusiv încredinţate creştinilor.

Proteguirea familiei în raport cu numărul copiilor în viaţă.

Instrucţiune specială, obligatorie şi gratuită pentru viitoarele soţii şi mame cu privire la igiena infantilă şi alte îndatoriri inerente.

Desvoltarea armonioasă a generaţiilor tinere, prin ridicarea educaţiei morale şi fizice la acelaş nivel cu cea intelectuală.

Infiinţarea de aziluri şi sanatorii gratuite sau cu preţuri reduse pentru cei lipsiţi de mijloace indiferent de categoria socială, din care fac parte.

Băi populare gratuite.

Lupta ştiinţifică pe o scară întinsă contra plăgilor sociale: tuberculoza, alcoolismul, boli venerice, etc., cari periclitează viitorul rassei.

Suprimarea consumaţiei alcoolului industrial. Scoaterea comerţului de beuturi alcoolice din mâinile străinilor.

CAP. VII.

Invalizi, orfani, văduve şi voluntarii din războiu

Războiul unirii a reclamat dureroase jertfe de sânge. Cei ce n'au cruţat nici o jertfă pentru rege şi neam, cum şi urmaşii acestor eroi au dreptul la o deosebită îngrijire din partea naţiunei, drept recunoştinţă şi în acelaş timp pentru cultivarea spiritului eroic şi de sacrificiu pentru neam.

De aceea L. A. N. C. îşi ia angajamentul solemn să satisfacă toate doleanţele juste ale I. O. V. din războiu asigurând un traiu omenesc şi demn, tuturor acestor categorii, în special prin:

Art. 16. — Egalizarea pensiilor ofiţerilor invalizi, cât şi a văduvelor de războiu, soţii de ofiţeri, cu soldele ofiţerilor activi, cu adaosul sporului de scumpete şi celelalte accesorii. Tot astfel pentru gradele inferioare, văduvele şi urmaşii lor. cu specificarea că dela gradul de sergent (inclusiv) în jos, pe lângă soldă vor mai primi şi alocaţia de hrană în bani.

Art. 17. — Voluntarii şi legionarii din războiul pentru întregirea neamului au făcut plebiscitul armat al provinciilor subjugate de Austro-Ungaria, prin urmare nimic nu este mai natural decât încredinţarea pazei etnice a graniţelor de Vest ale ţării, patriotismului neşovăelnic al acestor voluntari. De aceea L. A. N. C. va face să se respecte integral drepturile voluntarilor la împroprietărire şi va coloniza graniţa de Vest a ţării cu preferinţă prin voluntari.

CAP. VIII.

Probleme economice

Starea economică a elementului românesc este departe de a fi satisfăcătoare. Situaţiunea privilegiată pe teren economic-financiar a elementelor străine se menţine cu o vădită tendinţă de aservire a tuturor bogăţiilor ţării. Pentru păstrarea şi adâncirea stăpânirii noastre politice este absolută nevoe să avem puterea economică în mână, cel puţin în proporţia numărului covârşitor al populaţiei româneşti. Se impune deci consolidarea gospodăriei Statului, înstărirea ţăranului, crearea unei clase mijlocii româneşti prin naţionalizarea industriei şi comerţului.

De aceea vrem:

Art. 18. — Asanarea gospodăriei Statului prin:

a) Organizarea şi intensificarea producţiei şi a exploatării bogăţiilor naţionale.

Proteguirea exportului şi reducerea importului la măsura indispensabilă, singurele mijloace pentru ridicarea capacităţii de plată a contribuabilului şi a fortificării valutei naţionale;

b) Exploatarea bunurilor Statului prin comercializări cinstite şi avantagioase pentru Stat cu respectarea proporţiei cuvenite în favoarea Românilor;

c) Intensificarea măsurilor ce sunt a se lua pentru extirparea fraudelor săvârşite faţă de bunul public;

d) Reorganizarea mijloacelor de transport pe uscat şi pe apă astfel ca să devină pentru Stat, serioase resurse de venit;

e) Impunerea specială a îmbogăţiţilor de războiu;

f) Capitalul străin, exclusiv creştin, numai atunci va fi admis în viaţa economică a ţării, dacă acest capital va avea caracter absolut constructiv şi se va pune în mod necondiţionat şi fără rezerve în serviciul intereselor naţionale româneşti;

g) Reducerea impozitelor până la totala scutire pentru familiile cu copii mulţi.

Art. 19. — Asanarea stărei economice a cetăţenilor şi restabilirea unui just echilibru în favoarea elementului românesc, faţă de minoritari, prin:

a) Desvoltarea agriculturii ca bază a economiei naţionale şi armonizarea intereselor bancare şi industriale, împiedecând ca ele să fie preferate în dauna altora;

b) In cadrele unui sistem economic pus sub conducerea statului, înfăptuirea proporţionalităţii etnice pe teren economic-financiar;

c) Scoaterea băncii de emisiune de sub influenţa partidelor politice prin complecta statizare şi îndrumarea băncii la susţinerea şi sprijinirea în primul rând a elementului românesc;

d) Naţionalizarea efectivă a tuturor întreprinderilor străine cu concursul elementului productiv românesc fără caracter de partid. Urmărirea tuturor camuflăilor;

e) Educarea de specialişti români şi angajarea lor obligatorie la toate întreprinderile din ţară fără considerarea caracterului etnic al acestor întreprinderi;

f) Inlesnirea trecerei proprietăţilor urbane şi rurale în mâinile Românilor prin procurarea de credit eftin;

g) Combaterea cametii şi a speculii cu moneda.

Art. 20. — Fiind agricultura îndeletnicirea majorităţii covârşitoare a populaţiei româneşti, dar totodată cea mai nesocotită ramură a economiei naţionale se impune:

a) Menţinerea legilor de expropriere şi împroprietărire în vigoare. Interpretarea legislativă a dispoziţiilor neclare şi contradictorii, cari astăzi dau naştere la abuzuri şi eludări;

b) Revizuirea aplicării legilor de expropriere şi împroprietărire pentru îndreptarea abuzurilor.

Legiferarea responsabilităţii personale, penale şi materiale a organelor căror li s'a încredinţat revizuirea;

c) Sprijin pe cale de educaţie profesională şi cu credite eftine al împroprietăriţilor, pentru a-şi putea înjgheba gospodării ordonate;

d) Colonizarea exclusiv cu elemente româneşti a moşiilor rămase libere după împroprietărire, în special a moşiilor de frontieră.

Arendarea rezervelor Statului până la începerea colonizărilor sistematice exclusiv la țărani români individual sau prin obștii;

e) Inmulțirea și sprijinirea cooperativelor sătești și anume a cooperativelor de credit, producțiune, desfacere și consum.

Eliminarea intermediarilor din comerțul cu produsele agricole și alimentare;

f) Inlesnirea industrializării agriculturei prin întrebuințarea mașinelor și desvoltarea industriei casnice;

g) Asanarea grabnică și definitivă a plăgilor produse de răsboiu.

Art. 21. — Politica industrială națională cere:

a) Garantarea aprovizionării populației cu articole produse în țară;

b) Sprijin pentru toate talentele de inventatori și punerea în practică a tuturor invențiilor utile de către Stat.

Art. 22. — Proteguirea pădurilor prin exploatarea lor cu ajutorul cooperativelor sătești și replantarea fără întârziere a pădurilor tăiate.

CAP. IX.

Probleme bisericești.

Cele 2 biserici naționale în trecutul neamului au ținut locul Statului Național, având acelaș merit în conservarea noastră etnică și culturală. Neamul trebue să fie recunoscător bisericilor naționale și să le ridice la autoritatea și importanța cuvenită în viața publică. Statul numai sprijinit de ideea creștină și mână în mână cu bisericile naționale poate soluționa importanta problemă a formării caracterului cetățenesc.

Respectând aceste adevăruri, Statul român ține cont și de libertatea conștiinței. Celelalte biserici, în special cele creștine, încă au dreptul la toată solicitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naționale ale Statului român.

Având aceste considerațiuni, vrem:

Art. 23. — *a)* Desăvârșirea autonomiei bisericilor naționale eliberându-le de sub orice tutelă politică;

b) Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în sensul apărării intereselor și demnității naționale;

c) Armonie frățească între bisericile naționale cu excluderea desăvârșită a luptelor confesionale;

d) Inzestrarea bisericilor naționale cu mijloacele materiale necesare și salarizarea preoților în măsura cuvenită demnității slujitorilor altarului.

Art. 24. — Acordarea autonomiei și pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control și supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor și să nu susțină curente dușmănoase sau dăunătoare țării.

Reprimarea sectelor periculoase Statului.

CAP. X.
Apărarea națională.

Până când se va fi făcut proba, că au încetat cu desăvârșire și fără posibilitate de revenire sentimentele dușmănoase ale popoarelor ce ne înconjoară, poporul român nu poate renunța la mijloacele de apărare de dragul nici unor idei umanitariste, de pace perpetuă, desarmare, etc. Pentru desăvârșirea mijloacelor de apărare vrem:

Art. 25. — Modernizarea armatei ca educație, echipament și armament prin:

a) Crearea de cadre solide, bine instruite;

b) Timpul serviciului militar să fie astfel măsurat, încât să permită a face o deplină educație militară;

c) Suprimarea întrebuințării soldaților în alte scopuri decât serviciul militar;

d) Cultivarea demnității de ostaș, concomitent cu educația națională și creștinească a soldatului;

e) Crearea unei industrii naționale de răsboiu înzestrată cu toate mijloacele științifice și cu conducerea exclusivă a Românilor. Această industrie să asigure echiparea și înarmarea complectă a armatei în timp de pace și răsboiu;

f) Scoaterea cu desăvârșire a Jidanilor din armată și impunerea lor cu taxe progresive de scutire, iar pentru cei apți concentrarea și utilizarea la muncă corporală constructivă;

g) Mărirea alocației de hrană a trupei până la complecta îndestulare și sporirea soldelor ofițerilor și gradelor inferioare.

Art. 26. — Printre serviciile de apărare a țării fiind și diplomația, cerem:

a) Eliminarea din corpul diplomatic și consular a elementelor incapabile, nedemne și etnicește străine;

b) Organizarea temeinică și sistematică a serviciului de propagandă în străinătate.

CAP. XI.
Probleme muncitorești

România în situația de Stat semi-capitalist va parcurge drumul desvoltării capitaliste pentru a ajunge la nivelul Statelor din apus. Din acest motiv se impune o politică de respectare a dreptului de proprietate și de proteguire a capitalului productiv care nu servește scopuri antinaționale în mod fățiș sau deghizat.

Nu mai puțin este însă adevărat că chiar în această epocă de refacere elementul românesc este lipsit de capitaluri cari sunt deținute de străini și încadrarea elementului românesc în agrenajul economic se face mai mult prin rolul de salariat. Astfel ne găsim în situația anormală și nesănătoasă că muncitorimea românească stă în serviciul capitaliștilor în

mare parte străini. Această anomalie trebue să înceteze în urma unei politici energice și fără șovăială.

Până atunci însă vroim:

Art. 27. — Armonizarea intereselor capitaliste cu cele muncitorești prin:

a) Educația patriotică și religioasă a muncitorimei;

b) Libertatea organizațiilor profesionale sub controlul Statului și cu respectarea principiului proporționalității generale a elementului românesc în conducerea acestor organizații;

c) Garantarea minimului de existență a salariaților și muncitorilor;

d) Desăvârșirea sistemului de asigurări muncitorești, pentru caz de boală, accident, lehuzie, infirmitate, moarte;

e) Inființarea și îmbunătățireta căminurilor de ucenici, a azilurilor de copii, a sanatoriilor pentru muncitori;

f) Reducerea la minimum a impozitelor pe veniturile muncitorești și ale salariaților;

g) Incurajarea înființării cooperativelor;

h) Alcătuirea unui echitabil Cod al muncii;

i) Inființarea și perfecționarea școalelor de meserii pentru Români și împiedecarea imigrărilor de muncitori străini.

CAP. XII.

Presa

Art. 28. — Considerând importanța presei în conducerea opiniei publice și necesitatea de-a înălța prestigiul ei, la gradul ce i se cuvine, vom lupta pentru introducerea unui regim special, bazat pe următoarele principii:

a) Ziarele românești să fie scrise de Români;

b) Străinii pot să aibă gazete numai în limba lor;

c) Să fie oprită orice subvenție financiară sau influență de altă natură a străinilor în presa românească sub pedeapsa suspendării ziarului și expulzării străinului culpabil;

d) Inlăturarea giranților;

e) Efectiva răspundere personală a autorilor oricăror publicații sau în lipsă a directorilor.

PARTEA II

Politica externă

CAP. I.

Siguranța externă

România după împlinirea în bună parte a idealului național face o politică de pace și defensivă. De aceea se impune:

Art. 29. — Restabilirea și apărarea suveranității naționale cum și înlăturarea oricărui amestec din afară în afacerile interne ale țării.

Art. 30. — Susținerea tuturor încercărilor sincere de a asigura pacea între popoare.

Art. 31. — Incheerea de convențiuni defensive.

Art. 32. — Proteguirea efectică a elementului românesc rămas în afară de granițe.

Art. 33. — Stabilirea și menținerea de sincere raporturi prietenești cu toate popoarele. Cimentarea solidarității popoarelor latine.

Art. 34. — Solidarizarea tuturor națiunilor interesate la soluționarea radicală și definitivă a problemei jidovești.

CAP. II.

Chestiuni economice internaționale

In raporturile economice internaționale atât Statul, cât și cetățenii trebue să fie de o loialitate și promptitudine exemplară pentru a mări prestigiul țării și pe acest teren. Statul trebue să închee convențiunile sale economice și financiare cu chibzuință, seriozitate și grijă pentru bunul public și înlăturând intermediarii compromițători.

De aceea se impune:

Art. 35. — *a)* Strângerea raporturilor economice cu toate țările, care ne pot da sprijin sincer în desvoltarea noastră economică;

b) Constrângerea cetățenilor români, prin o justiție accelerată, la respectarea angajamentelor luate față de cetățenii străini. Suprimarea cauțiunei procesuale în caz de reciprocitate;

c) Excluderea moratoriilor legale față de creditorii străini;

d) Respectarea de către Stat a angajamentelor economice luate față de cetățeni sau firme străine;

e) Consolidarea tuturor datoriilor externe.

Art. 36. — „Liga Națiunilor" să fie recunoscută numai ca un consiliu de state naționale cu drepturi egale, pe deplin suverane și libere, și nu ca autoritate supranațională cu drept de control și de impunere a deciziilor sale, incompatibile cu principiul suveranității fiecărei nații pe teritorul ei.

(*„Călăuza bunilor Români"*, ediția III, Iași, 1927).

Din Basarabia.

Cetatea-Albă

Să-mi fie îngăduit a adăoga la durerea sufletească a Românilor români, — înfățișindu-le pe cât îmi e cu putință un tablou succint al oropsitului ținut moldovenesc, *Bugeacul*, — o mică parte din suferințele și necazurile acestei înjugate populații.

Pornești în Basarabia! La Galați se schimbă trenurile se 'n curcă limbile. Unul, format din câteva vagoane, stil rusesc, apucă drumul celui mai de răsărit punct al țării, al *Cetății Albe*. După trecerea portului cu ape tulburi, ca 'n versurile doinei — ai impresia că intri în altă țară, uitată de oamenii ciolanului și părăsită de Dumnezeu. Un moment crezi că-i drumul spre Siberia — „Siberia Românească", pe drept cuvânt, cum spunea un călător.

Iți arunci ochii pe câmp, vânt prin sate, — o sărăcie lucie — oameni necăjiți, fete amărâte, privirii scrutătoare, ochii tinși în fundul cărora descifrezi mizeria. Viață fără vlagă, nădejdi stinse, frământări sufletești.

Biată țară a Basarabilor, o țarină neîngrijită! Drumuri, șosele, nu sunt și nici nu se vor face cât la comunicații vor fi târcovnici cari nu se pricep, nici la meseria lor, bine. Căile ferate, atât sunt de bune cât trenul va merge ca un câine șchiop, și tot atât de bune vor rămâne cât vor fi autonome și se vor plăti gras Vidrighinii!! Vagoanele-s tixtite de străini. Români ca de sământă, câtă unul!
Numai ce pornește trenul și lavra babilonică începe spovedania.

Te simți străin în țară străină și revolta îți umple sufletul.

Ești nevoit să scutești cinstita față a zulufarilor de prezența ta.

Nația pestriță e în orice loc. Oamenii dracului — Jidanii — nu se dau bătuți, își reclamă dreptul la viață după talmud. Jidovi cu ochii bulbucați de somn, roșii de fumul tabaciscului, cu cârlionți bărligoși — te umplu de scârbă la vedere. Iți supără urechile, bolborosind burduhoși jargonul nesuferit.

Balabuste buimăcite — groase și lăbărțate ocupă câte 2 locuri — în loc d'unul. Ce mai atâta vorbă? o atmosferă curat jidovească.

Când se oprește trenul prin gări, pe peron nu vezi decât străini, străini și iar străini. Peste tot locul numai tichii rusești sub cari s'ascund tot felul de tipuri — samsari, șperțari, exploatatori ai muncitorimii. Dela ferestre se aud în jargon, strigări de nume Haica, Rifca, etc. încât nici nu-ți vine a crede că nu faci o călătorie în țara băștinașă a ploșnițelor. Vre-o doi-trei cheferiști ți-aduc aminte că de drept e o oarecare stăpânire românească, iar de fapt e cea pistriță.

Gânduri, gânduri, negre, te muncesc și indignarea sufletească contra coadei de topor, îți umple cu vârf și îndesat sufletul!

Basarabeasca, punctul de intersecție al samsarilor comuniști. Nu-i mai încape peronul gării.

Iar mai departe! *Arezul, Sărata, Tătărăști, Bairamcea*, etc. etc. Nucleele comuniste sunt numeroase în localitățile suscitate — agenții G. P. U.-lui fiind la câțiva pași.

Cetatea-Albă! Ce-o fi fost acest oraș pe vremuri, spun cronicarii, în a căror arhaică slovă se văd faptele de vrednică amintire și mândrie.

Propriu zis, orașul, nu mai e nici Cetatea-Albă, nici creștinesc și românesc, chiar de loc, e o colonie pistriță, o cetate murdară și împuțită, o cetate mozaică cu sinagogi și cu rabini la orice colț, un babilon modern, o lavră, în care Jidanul e acelaș Syloc, din orice timp și loc.

Zidurile și înfățișarea nu mai păstrează nimic din măreția seculară.

Cetatea s'a 'negrit și apele limanului isbesc cu furie măcinând temelia zidurilor de duritate milenară. Politicianul român rămâne, impasibil față de vrășmășia agenților atmosferici ce vor să ne steargă urma trecutului.

Era vorba să se rezidească turnul, dar numai vorba a rămas.

Arheologul și admiratorul trecutului, o mai cercetează și o venerează, — atingându-le, melancolica stare, în care se găsește — coardele sufletului ce vibrează la vederea umbrii pe ziduri a voevozilor Mușatini!

Atât a rămas românesc din orașul de odinioară, zidul și mâna ce l-a făcut să fie spre străbaterea veacurilor. In colo, respiri la orice pas, aer usturoiat. Prăvălii creștinești sunt prea puține și mărginase, de românești nu poate fi vorba. Piața și centrul orașului sunt întesate de maghernițe murdare. Câteva nume ilustre date străzilor îți umple sufletul de atâta necuviință. Unde te 'ntorci nu întâlnești decât mutre jidovești. Patria pestritului: Basarabia, centrul: Cetatea-Albă.

Totul străin, — nimic, nimic românesc. Câțiva funcționari la prefectură, la revizoratul școlar, administrația financiară, — amintesc de stăpânirea românească — numai de formă. O școală normală neîngrijită, neajutată, împănată cu Jidani.

Centrul de spionaj al G. P. U.-lui lucrează în voe. Comuniștii fac târg, în văzul lumii, din crezul lor roșu.

Autorități de pae, cari au grijă doar să împiedice propaganda cuzistă, înterzicând tipografiilor să tipărească manifeste, „ce au de scop ura de rassă".

Ce-ai ajuns Basarabie, pământ românesc administrat de cordoși și incapabili! Patria jargonului bălțat, reprezentat prin Zipștein și Landau. Teatrul comunismului și politicianismului interesat. Au făcut și fac din tine nesfârșiții, și sdrențele sociale ale partidelor, câmp de experiență, râs și de bătaie de joc.

Bogăția ta, arată sărăcia locuitorilor tăi. Orașele tale, centre de Românism în secole, au ajuns centre unde Iuda trafică banul țării și speculează în mod barbar munca fiilor tăi.

Să vorbești de țară, de neam, ești râs — ți-se răspunde de cosmopolitism umanitarism talmudic...!!

Au apus virtuțile strămoșești, și în locul lor s'au înspinit viciurile democratice.

Jidanii au făcut din oamenii politici, manechini ai lojelor, cârpe democratice și sdrențe sociale cosmopolite.

Dar bun e Dumnezeu și mare puterea Lui!!

A. S. ANGELESCU
— Basarabia. —

„Oieritul Evreilor în Maramureş".

Este cunoscut faptul că lăcomia Jidanilor în Maramureş şi-a ajuns apogeul. Pripăşiţi pe pământul românesc, răzbiţi de sărăcie şi foame, prin fraude, înşelăciuni şi terorizare laşă, au acaparat zi de zi mijloacele de traiu ale autohtonilor. Nu există ram de activitate în care să nu întâlneşti Jidanul soios şi murdar. Aglomeraţia extraordinară îl obligă. Dela industrie până la stânele din văile munţilor, macabra lui prezenţă, peste tot. Am menţionat altă dată observaţiile juste ale unui general român, care a văzut aci Jidani: *„tăind păduri, muncind pământul, mânând boii la car, iar copiii de evrei păscând vitele la câmp"* [1]).

Astăzi menţionez alte observaţii ale unui tânăr, care în cadrele unei cercetări ştiinţifice ne aduce preţioase contribuţii la cunoaşterea problemei Jidoveşti în Maramureş [2]).

Dl. *T. Morariu* cercetează o latură a exploatării Jidoveşti (se pare cea mai recent acaparată): *oieritul.* In trecut, munţii serveau Jidanilor numai ca trecători „vadurile", lui Eminescu, „din Sătmar până 'n Săcele". Codrii şi munţii pentru Jidani erau locurile fioroase în cari sălăşluiesc „goii tâlhari" şi prin cari trecerea era ceva grozav de periculos. Cu timpul însă, civilizaţia făcătoare de minuni a pătruns şi în munţi, comercializând şi industrializând podoaba lui, prefăcând codrii în mobile, hârtie, aur şi mizerie. Cu civilizaţia au pătruns în munţi şi organe de vigilenţă şi administraţie: funcţionari şi jandarmi. Spiritul întreprinzător al Jidanului a găsit că e bine să-şi asigure protecţia acestor factori prin aur şi linguşire. Au corupt administraţia şi jandarmeria, căutând să beneficieze cât mai mult de exploatări. Din acest moment au trecut în mânile Jidanilor nu numai întreprinderile forestiere, ci şi munţii şi terenurile de cultură. Cămătăria şi alcoolismul au înghiţit proprietatea milenară a Românilor, trecând-o în cloaca nesăţiei Jidoveşti.

Autorul face şi un scurt istoric. Inainte de 1800 începe imigrarea lor în Maramureş, căci la 1818, la Sighet se găsia un judecător jidovesc, un rabin şi o sinagogă. Dată fiind vecinătatea Galiţiei tixită de ei, şi date fiind persecuţiile ruseşti, numărul lor a crescut necontenit. Despre aceşti Jidani, un consângean al lor a spus: „ăştia sunt hoţi şi ucigaşi". (Vezi G. B. Duică „Românii şi Ovreii", p. 135—136. Buc. 1913).

In istoric mai menţionează şi unele observaţii obiective şi desinteresate, a unor trecători prin Maramureş.

Aşa faptul că sărăcesc satele în cari se aşează (Y. Paget), că Jidanii sunt lipsiţi de orice demnitate şi pururea murdari (Recouly), că în fanatismul lor, omoară pe creştinii adversari, cum au ucis un preot, „fiindcă îndrăznise să arendeze şi el nişte munţi".

Cu oieritul nu fac decât se acapareze un nou mijloc de traiu pentru ei şi un nou isvor de exploatare a Românilor. Auziţi minune! După ce Jidanul murdar şi plin de păduchi şi-a agonisit ceva gologani din negoţul cu cârpe, cămătărie ilicită şi cârciumăritul cu beuturi falsificate, arendează sau cumpără munţii şi face oierit. *Iţic Ştrul* sau *Şloim Burăh* se angajează *stânaş.* Ciobanii Români sunt răspunzători de turmă. Jidanul care face pe *baciul „cuşărar"* la stână, nu riscă nimic. Ia creştinilor oile, le dă şi lor brânză, dar exploatează, Jidanul, maximum posibil. Rolul Jidanului este de intermediator eventual şi de supraveghetor suprem.

Ce ar zice strămoşii noştri Agatârji şi Daci, să ştie că în ocupaţia lor predilectă au pătruns veneticii Jidani, cari îşi flutură zulufii deasupra „budăcii" cu caş sau îşi scutură barba deasupra căldării cu jântiţă? Culmea e că proprietarii sunt exploataţi şi boicotaţi în mod neomenos, iar ciobanii înşelaţi fără scrupul, neachitându-li-se sumele cu cari au fost angajaţi. „După cum se vede din cele expuse Evreii din această parte abia au un început de organizare a vieţii păstoreşti, exploatând în bună parte avutul şi animalele Românilor. Adeseori Românii îşi dau perfect de bine seamă de această exploatare, dar împrejurările îi forţează să primească. Intr'adevăr lipsindu-le păşunile, iar ei nefiind în stare să ia în arendă munţii din cauza concurenţei ce le-o fac Evreii, sunt siliţi să-şi împrumute oile Evreului" (p. 198).

Oieritul Jidanilor în Maramureş este ultimul fort al apărării patrimoniului nostru naţional, tradiţiei şi obiceiurilor, prăbuşit sub privirile stupide, în faţa ticăloasei desinteresări politice. Se surpă tradiţiile, se ucide sufletul românesc, se părăduiesc averile naţionale, se pauperizează ţara suptă de ventuzele lipitorilor naţionale şi internaţionale. Şi cine reacţionează? Poporul priveşte buimac şi cuminte, căci baioneta şi puşcăria, uneltele „democraţiei", îl aşteaptă. Priveşte această „democraţie" ce-şi târeşte obezitatea viermilor politici ghiftuiţi pe deasupra sărăciei lui, în aşteptarea noilor sarcini ce-i zâmbesc dulceag la orizont.

M. A. IRLEA.
— *Cluj.* —

[1]) General *Al. Lupaşcu Stejar:* „Paradisul Românesc", p. 305. Bucureşti, 1929. Impr. Independenţa.

[2]) *Tib. Morariu:* „Câteva contribuţiuni la oieritul Evreilor maramureşeni. (Extras din lucrările Inst. Geografie al Univ. din Cluj). Vol. IV. 1930.

Mişcările naţionaliste alimentate de Sovietele ruseşti?

Ziarele jidoveşti în ultimul timp răspândesc ştirea, că autorităţile sunt preocupate de faptul, de unde se alimentează, cu bani, mişcările naţionaliste? Şi — ajung la concluzia, că s'ar fi născut ideia, că în acele acţiuni ar lua parte, „eventual, şi mâna sovietelor ruseşti, fiindcă comuniştii şi în alte ţări, au sprijinit cu bani mişcările naţionaliste extremiste".

Constataţi obrăznicia?! Naţionalismul, care şi la noi, şi 'n alte ţări, este cel mai aprig duşman al comunismului, ar fi alimentat cu bani, tocmai de comunişti. Constataţi obrzănicia jidovească, ce caută a induce în eroare opinia publică, cu astfel de minciuni?!

Noi constatăm această obrăznicie, şi înţelegem acum şi minciuna răspândită, — tot de ziarele jidoveşti, — despre cei mai mari duşmani germani ai comunismului, despre naţional socialiştii — antisemiţi ai lui Hitler, că aceştia deasemenea sunt alimentaţi de comunişti.

Obrăznicia şi minciuna jidovească, se dovedeşte a întrece orice margini.

Iată cum alimentează gazetele jidoveşti, sufletul acelora, cari le mai citesc.

Din Maramureş.

Timpul invaziei cambiilor jidoveşti

Jugul economic al Jidanilor, cari azi nu mai cunosc margini în asuprirea lor, a ajuns în Maramureş, de ne mai suportat.

Avem acum cazuri ciudate. Jidovimea a început o ofensivă contra Românilor Borşeni, prin cambii, încât putem numi timpul de azi al Borşenilor, timpul invaziei cambiilor jidoveşti. Românii au de a se lupta cu înverşunare contra cambiilor cu cari Jidovimea stoarce şi ultima vlagă de viaţă din poporul nostru.

Sărmanul popor român n'are ce să mănânce şi protestele cambiale se fac cu miile din partea Jidanilor şi jidăniţilor.

Lupta economică s'a reînceput cu înverşunare; de partea Jidovimei stă finanţa jidovească, de partea noastră avem dreptatea. De nu vom reuşi a fi învingători, neamul nostru numai a trăit în Maramurăş.

Pentru Jidani, guvernul acum a trimis 2 milioane, iar pentru Românii, muritori de foame, n'are nici 20 vagoane de porumb.

Tot Maramurăşul este înfometat. In special Borşenii, azi n'au nici pâine de ovăs, de care a arătat dl. *Corneliu Codreanu,* la Tribunalul Satu-Mare. Borşenii sunt în delirul foametei acum când guvernul tuturor fărădelegilor a hazardat cu avutul Ţării şi a aruncat milioane streinilor.

Mamele române n'au lapte, de foamete, cu ce să alăpteze pe copilaşii lor dela sân. Băieţii se storc de foamete, bătrânii abia mai pot umbla pe drum.

Guvernul ar avea datoria a aduce legea Moratoriului, pe teritoriul Maramurăşului şi în special al Borşei, a trimite porumb, a înfiinţa comerţ şi industrie română. El însă doarme, atunci când de jale răsună întreg Maramurăşul.

Jalea-i prea mare! tot ce ne mai ţine e nădejdea în Marele şi Atotputernicul Dumnezeu şi 'n puţinii buni Români, cari ne-au mai rămas.

ANDREIU BERINDE
— Maramureş. —

„Utopia" în slujba Sovietelor

„Utopia", ce apare la Cluj, în contrast cu numele ce şi l-a ales, se declară a fi o revistă de cultură generală, cuprinzând chestiuni din domeniul ştiinţei şi filosofiei sociale.

Filosofii Utopiei nici că puteau da un nume mai bun ideilor cu cari se familiarizează şi cu cari vreau să fericească în fine această scumpă ţară şi poporul român, trecut prin grija şi secătuit de gospodăria partidelor, câre de care mai naţionale, mai patriotice, mai liberale şi mai ţărăneşti.

Utopia, scoaterea la lumină, şi mântuirea neamului, o vede că vine dela Răsărit, prin revoluţia mântuitoare a internaţionalei a III-a, ce în curând se nădejdueşte a pune capăt suferinţelor şi mizeriei cauzate de capitalismul burghez şi de lăcomia, nemernicia şi corupţia guvernanţilor noştri.

Scurt şi cuprinzător: Jos cu capitalismul burghez! Sus cu flamura roşie! Trăiască Sovietele!! Ori-cum ai întoarce-o, ori-cum ai suci-o: studiile şi cercetările de filosofie socială ale avansatei reviste „Utopia" se rezumă în minunile şi adeverirea Raiului Sovietic.

Bolşevismul Utopiei, până acum, era deghizat. In numărul său mai recent — vezi articolii Nrului depe Oct.-Nov., pag. 105 — intenţiile de sovietizare a cetitorilor săi sunt clare: Statele naţionale nu mai corăspund timpului. Internaţionalismul desrobitor ne bate la uşă. Criza mondială grăbeşte soluţia.

Dar, las să vorbească modernul şi îndrăsneţul nostru filosof, Dl. *Petre Pandrea,* care în aliniatul de jos al pag. 105 scrie:

„De ce sprijinesc sovietele mişcările revoluţionare? Din interes şi generozitate. Care interes? După cum Napoleon III nu doria să facă din Italia, Polonia şi România simple colonii, ci amici, tot astfel şi sovietele încercuite doresc o ieşire. Reconstrucţia lor ar fi cu mult mai uşoară, dacă blocada mondială ar înceta. Schimbul de mărfuri ar fi uşurat. *Anexionismul sovietic e o stupiditate* cu nimic îndreptăţită şi fundamentată. *O calomnie.* Blocada capitalismului este marea durere. *O revoluţionare a Apusului* ar da posibilitate atât Rusiei, cât şi Europei să se refacă într'un tempo vertiginos. *Pe lângă interes mai este evident şi generozitatea.* Conducătorii unei mişcări, plămădită din suferinţă oprobiu şi închisori, nu pot sta cu mânile încrucişate în faţa formelor exploatării masselor în toată lumea..."

Grijiţi dar şi nu calomniaţi sovietele de anexionism sau te miri ce intenţiuni rele ele cel mult vor da foc acestei ticăloase burghezii şi va scăpa popoarele Europei din ghiarele capitalismului exploatator. Un pic de revoluţie. Sânge! E aşa de uşor azi să agiţi spiritele şi mizeria crescândă, spre a-ţi ajunge scopul: *REVOLUŢIA, care pe mormântul statelor naţionale creştine să ridice dominaţia Internaţionalismului Iudaic.*

Aşa-dară, *RUINA OMENIRII* nu-i complectă prin consecinţele răsboiului mondial. Exploatările şi îmbogăţirile Jidanilor pe ruinarea statelor creştine încleştate în războiu nu e suficientă. Ne trebuie o nouă ruină, revoluţia mondială, în care până creştinii se vor sfâşia între ei, Jidanii să-şi facă din nou jocurile de exploatare până la măduvă a vitelor de creştini, goimi, spre a-i răpune cu desăvârşire singurului tron, pe care va domina Iuda.

A vorbi de exploatatori şi exploataţi, de bogăţie şi mizerie, de capitalism şi capitalişti, sub a căror camete se prăbuşesc popoarele după olaltă, fără a aminti un singur cuvânt, că cei dintâi sunt Jidanii, dar mai ales a propaga revoluţia şi totodată a promite şi deparazitare generală, înseamnă a fi trădătorii Neamului în mânile aceluia, care cu atâta nemernicie pregăteşte sinuciderea societăţii creştine, pe 'ntreg întinsul globului pământesc.

Unde-i simţul de realitate al oamenilor, cari recunosc în pagina primă, în articolul D-lui *Armeni,* că *suntem o ţară, care „bine gospodărită" n'am avea să ne temem, nici de criză internă, nici de criză mondială,* — să ai pretenţia că nedreptăţile sociale, corupţia şi parazitismul, pe cari le practică aceiaşi streini, paraziţii de rassă, Jidanii cu ajutorul dat de trădătorii neamului de politicianii corupţi, zic, că acele nedreptăţi vor fi văzute mai bine, şi vor fi asanate de alţi politiciani, streini, pe cari nici atât nu-i va durea de acest biet popor, cât vă doare pe D-voastră Domnilor dela Utopia: Armeni şi Pandrea.

NIC. POPA.
— Cluj. —

L. A. N. C. — Cluj

La Mociu

Organizaţia L. A. N. C. din Cluj, a ţinut, Duminecă 4 Ianuarie 1931, o mare întrunire, în capitala de plasă Mociu, din judeţul Cluj. Membrii acelei organizaţii, D-nii prof. univ. I. C. Cătuneanu, cetăţeanul de onoare al Clujului Gh. Sion, prof. N. Popa, Şt. Peneş, Dr. I. Fedorca şi Dr. A. Istrate, au fost primiţi cu deosebită căldură din partea Românilor depe Câmpie. Vorbirile ţinute au fost ascultate cu mare interes, şi-au avut darul de-a împrăştia lumina adevărului, a cinstei şi a dreptăţii, în toate comunele din jurul Mociului, reprezentate la întrunire.

Cinste şi laudă se cuvine tuturor vrednicilor Câmpeni, cari au ştiut să-şi facă datoria de buni Români, contribuind la reuşita şi la deplina ordine, dovedite cu ocazia acestei manifestări a L. A. N. C.

Legea schimbării numelui este defectuoasă

Dacă un circumcis vrea să-şi atribue un nume istoric şi acei cari îl posed ureau să se apere de o atare înrudire de nume, conform legii îi costă scump.

In anul trecut un anume Blum a cerut Ministerului Justiţiei să i se atribue numele istoric *Florian.* Harnicul protopop Florian din *Racoviţa* (judeţul Sibiu), revoltat în demnitatea numelui pe care-l poartă dela strămoşi, nume care a fost reprezentat în literatura noastră de *Aron Florian,* s'a prezentat la Curtea de Casaţie să-şi apere demnitatea numelui. Afară de cheltuielile avute cu drumul şi statul la Bucureşti, l-a mai costat şi 2000 Lei procedura.

Graţia demnităţii, cum s'a apărat înaintea marelui for al Justiţiei a zădărnicit actul nemernic.

Advocaţii jidani s'au repezit ca la o pradă neaşteptată asupra demnului protopop, arătând că nu numai oameni de valoare au purtat acest nume, ci şi diferiţi indivizi certaţi cu poliţia. Dar neobositul luptător protopop Florian le-a arătat, că persoanele indicate de avocaţii indezirabili aveau nume cuşer, işi însuşiau numele de Florian etc. ca să ducă în eroare organele ordinei publice.

Ar fi dorit ca Ministerul Justiţiei să oprească însuşirea unui nume românesc şi numai în cazul când cel lezat ar adura o simplă petiţie.

Vom reveni.

Cum se calcă constituţia în picioare

Constituţia în articolul 3 spune: *„Teritoriul României nu se poate coloniza cu populaţie de gintă străină".*

Şi Maramureşul a fost colonizat... La Sighet... la Borşa... la Vişeul de sus... la Poienii de sub munte an de an tot mai mulţi Jidani îşi fac apariţia, în timp ce în progresie geometrică Românii scad... se prăpădesc. Conducătorii de azi — oameni lacomi — în loc să ridice ziduri chinezeşti la graniţe, ţin şi pe mai departe porţile larg deschise... Şi doina nu se mai aude în ţara lui. Dragoş şi Bogdan, şi în codrii străbuni acelaş glas străin de ferestrău nimiceşte totul...

Maramureşul e în pragul morţii... Basarabia îi urmează...

Acelaş articol 3 din Constituţie din nou e călcat în picioare. Ziarul „Vestul" din Timişoara reproduce cu multă seninătate, după „Der Israelit" ce apare la Frankfurt a/M, următoarele:

„Intre intreprinderile largi ale societăţii „ICA" încoronate de succes e socotită şi *opera de colonizare* a Evreilor români şi aşezarea lor pe *pământul Basarabiei...* Ca şi în Polonia şi în Crimea, Evreii din Basarabia au fost siliţi să abandoneze comerţul. In ajutorul Evreilor deplasaţi a venit soc. creată de Baronul Hirsch şi le-a acordat un sprijin eficace pt. schimbarea structurei lor economice".

„In Basarabia există acum 31 de colonii evreeşti cu peste 27.000 hectare de pământ arabil, cu 4000 de familii de ţărani Evrei..."

„Societatea „ICA" este pe cale de a desvolta în Basarabia ca şi în Polonia şi Rusia posibilitatea de traiu a Evreilor, refăcând massele evreeşti, cari şi acum trăiesc din văzduh, în oameni cu ocupaţii stabile şi productive"....

Şi articolul 18 din Constituţie mai spune: *„Numai Românii şi cei naturalizaţi. Români, pot dobândi... şi deţine imobile rurale în România".*

Iar mosafirii noştri, veniţi — ştim noi cum — după 1918 pe pământul românesc de dincolo de Prut, în majoritatea lor sunt străini...

Români! deschide-ţi-vă ochii şi priviţi cum oameni mici ai României Mari puşi azi în fruntea ţării să vegheze la respectarea Constituţiei, o calcă ei înşişi în picioare...

Şi să nu uitaţi...

V. LĂZĂRESCU
— Severin. —

Cum risipeşte guvernul naţional-ţărănist banii publici în această vreme de cumplită sărăcie

STAT de indemnizaţiile acordate pentru ofiţerii de poliţie ce vor urma în străinătate cursuri de perfecţionare.

1. E. Bianu, 170.000;
2. E. Cristescu, 155.000;
3. G. Rânzescu, 128.000;
4. Camil Popp, 121.000;
5. S. Haţieganu, 155.000;
6. D. Mântulescu, 105.000;
7. D. Gheorghiu, 105.000;
8. C. Boldiu, 100.000;
9. Popp Cornel, 105.000;
10. Măimuca C., 128.000;
11. Amărăşanu I., 128.000;
12. Catargi D., 100.000.

In total 1.500.000 Lei.

Se aproba din credite extraordinare. (ss.) MIHALACHE.

Români de religie mozaică

Referitor la activitatea institutului medico-legal „Prof. Dr. Mina Minovici", pe anul 1930, citim în ziare:

„Clasificarea cadavrelor după naţionalitate, Români: 398, femei 182 (din cari 35 de religie mozaică); *Francezi ...; Unguri ...; Italieni ...", etc.*

Luaţi aminte: Români de religie mozaică.